Iona - Comentarii Jean Koechlin

Spre deosebire de alţi profeţi, Iona ne învaţă puţin prin cuvinte şi mult prin surprinzătoarea lui istorie. Odinioară avusese de anunţat restabilirea hotarelor lui Israel: veste bună pentru poporul său! (2 Împăraţi 14.25). De astă dată însă are o misiune mai puţin plăcută: trebuie să proclame pedeapsa peste Ninive – o impunătoare metropolă păgână, nespus de vinovată înaintea lui Dumnezeu. Iona se sustrage şi fuge „departe de faţa Domnului“ (v. 2). Cale a propriei voinţe; un slujitor al lui Dumnezeu nu are de ales nici mesajul, nici locul de slujire! Purtare bezmetică, în acelaşi timp! Cum să scapi de Cel care vede totul şi care dispune de orice element al creaţiei cu care l-ar putea opri pe cel neascultător? (Luca 8.25). Iona, să remarcăm, nu încetează să coboare (v. 3, 5; cap. 2.2,6). Mai întâi pe un drum plăcut (semnificaţie a numelui „Iope“, ebr. „Iafo“), care duce însă la distrugere („Tarsis“). Şi acum, coborât în fundul vasului, doarme în timpul furtunii năprasnice. Este nevoie ca şeful echipajului să-l smulgă din inconştienţă. A fi chemat la ordine de către lume – ce poate fi mai umilitor pentru un copil al lui Dumnezeu!?Din punct de vedere profetic, această istorisire ni-l arată pe Israel necredincios misiunii încredinţate, ţintă a pedepsei lui Dumnezeu, aruncat în marea popoarelor pentru salvarea naţiunilor (marinarii păgâni; Romani 11.11-15).

Tot ceea ce Domnul trimite, pregăteşte şi porunceşte concură la împlinirea scopului Său final (cap. 1.4,17; 2.10; 4.6,7,8). Aceasta este valabil pentru Iona şi Ninive, dar de asemenea pentru Domnul Isus Însuşi. În rugăciunea dureroasă şi arzătoare ce se înalţă din acest loc al morţii recunoaştem vocea Marelui Întristat (comp. v. 2 cu Psalmul 130.1; v. 3 cu Psalmul 42.7; v. 5, 6 cu Psalmul 69.1,2…). Dar, în timp ce Iona a cunoscut neliniştea în urma neascultării sale, Hristos a trecut prin apele întunecate ale morţii din cauza neascultării noastre şi pentru salvarea noastră. Chinul Său a fost eliberarea noastră.Aceste trei zile petrecute în pântecele peştelui celui mare au fost cele mai bune din istoria lui Iona. Ele ne învaţă, de asemenea, că noi Îl putem chema pe Domnul Isus în orice împrejurare. Rugăciunea ne este împlinită şi El ne dă mai dinainte plinătatea acestei certitudini. „El mi-a răspuns“, anunţă profetul pe când se află încă în pântecele cetaceului (v. 2).Versetul 8 ne explică motivul pentru care adesea ne bucurăm atât de puţin de harul Domnului: pentru că ne întoarcem privirile spre deşertăciunile mincinoase de care Satan se foloseşte pentru a-i distrage şi a-i rătăci pe oamenii acestei lumi.Faptul de a fi fost obiect al harului lui Dumnezeu va întări însă în Iona egoismul orgolios, caracteristic naturii noastre.

„Strigătul“ lui Iona prin Ninive este propriu-zis singura profeţie pe care o găsim în cartea sa. În plus, ea nici nu s-a împlinit încă, pentru că, la propovăduirea lui, locuitorii cetăţii celei rele, în frunte cu împăratul, se tem de Dumnezeu, cred Cuvântul Lui, se pocăiesc. Aceste sentimente, la rândul lor, se înalţă până la cer (v. 10; cap. 1.2). Dumnezeu a avut îndurare (vezi Ieremia 18.7,8). Oamenii din Ninive chiar vor fi daţi ca exemplu de Isus iudeilor din timpul Său, acelor iudei care aveau în mijlocul lor, dincolo de toate, infinit „mai mult decât Iona“ (Matei 12.40,41). Ei erau cu mult mai responsabili decât ninivitenii cei păgâni, de vreme ce Însuşi Fiul lui Dumnezeu era acolo, venit nu pentru a judeca, ci pentru a mântui lumea (Ioan 12.47). A ne recunoaşte păcătoşi, acceptându-L pe Isus ca Mântuitor, este singurul mijloc de a scăpa de condamnarea veşnică. Anunţul judecăţii face parte din evanghelie. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“, avertizează Sfânta Scriptură (Evrei 9.27). Această „o singură dată“ poate fi peste o clipă pentru tine, cititorule încă neîntors la Dumnezeu. Ştii tu dacă dispui de un răgaz de patruzeci de zile? (Luca 12.20). „De aceea şi voi fiţi gata“, spune din nou Domnul Isus (Matei 24.44). Da, astăzi este ziua mântuirii.

Iertarea acordată cetăţii Ninive părea să contrazică şi să dezaprobe proclamaţia lui Iona. El va trece drept un mincinos, un fals-profet. Ce trist că soarta cetăţii cântăreşte mai puţin în ochii lui decât propria reputaţie! Uitând că tocmai fusese el însuşi obiect al harului, nu găseşte nicio bucurie în acest har, ci numai în bunăstarea lui (sf. v. 6).Iona ne aminteşte de Ilie, stând şi el descurajat, sub ienupărul său (comp. v. 3 şi 8 cu 1 Împăraţi 19.4). Asemeni lui, şi noi suntem capabili să ne mâniem pentru lucruri dintre cele mai mărunte. Pentru cel mai neînsemnat „curcubete“, adăpost precar pe care Dumnezeu ni-l ridică, ce furtună în sufletul nostru! Şi aceasta în timp ce viaţa veşnică a mulţimilor de fiinţe omeneşti este în discuţie în jurul nostru!În loc să stea acolo să murmure din postul său de observaţie (v. 5), nu avea profetul de împlinit o slujbă nespus mai măreaţă? Nu trebuia el să se întoarcă la Ninive cea cruţată, de astă dată cu un mesaj cu totul diferit, proclamând acolo numele acestui Dumnezeu pe care Îl cunoştea ca fiind „milos, îndurător, … de o mare bunătate…“ (v. 2) şi care tocmai confirmase aceste trăsături într-un mod atât de strălucit? Ocazie excepţională … ocazie pierdută! În ce ne priveşte, să nu-i scăpăm, din egoism şi din împietrirea inimii, pe aceia pe care Domnul îi aşază poate astăzi înaintea noastră (2 Împăraţi 7.9)!